
ORzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w N. z dnia 14 maja 1990 r. SD 4

Palestra 34/11-12(395-396), 59-60

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZENIE

Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w N.

z dnia 14 maja 1990 r.

SD 4/89

Tezy powyższego orzeczenia mają brzmienie następujące:

- I. Umieszczenie przez adwokata w gmachu sądu, prokuratury lub biura notarialnego anonsu z zaferowaniem zastępstw w sprawach arbitrażowych, administracyjnych, badania ksiąg wieczystych oraz pośredniczenia w obrocie nieruchomościami i powołaniem się na wcześniej wykonywany zawód sędziego — narusza zasady etyki adwokackiej dotyczące zakazu korzystania z reklamy w jakiegokolwiek postaci.
- II. Powołanie się w anonsie polecającym usługi na poprzednio pełnioną funkcję sędziowską stanowi szczególnie naganną formę reklamy.

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w N. uznał adwokata X za winnego umieszczenia ogłoszenia reklamującego swoją działalność, przez co wyczerpał on znamiona przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 80 p.o. adw. w związku z § 22 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu z dnia 25 października 1987 roku, i za ten czyn wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany.

Z uzasadnienia:

„W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony adwokat X przyznał, że umieścił w gmachu sądu i prokuratury oraz notariatu

ogłoszenie, polecające swoje usługi, ale do winy się nie przyznał.

Sąd Dyscyplinarny ustalił, że adwokat X jest wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Y, ale nie uzyskał członkostwa w zespole adwokackim ani zezwolenia na indywidualne wykonywanie zawodu, ma natomiast zezwolenie Urzędu Miejskiego Wydziału Handlu Drobnej Wytwórczości i Usług w Y na pisanie pism procesowych i prowadzenie poradnictwa prawnego.

W umieszczonych ogłoszeniach adwokat X oferował usługi przekraczające pod względem przedmiotowym udzielone mu zezwolenie przez organ administracyjny, powołał się zaś przede wszystkim na pełnione przez siebie wcześniej funkcje sędziowskie, co Sąd

Dyscyplinarny ocenił jako celowe stwarzanie wrażenia na ewentualnych klientach, że obwiniony, jako nie wykonujący wprawdzie zawodu adwokata, ale korzystający z tytułu adwokata, może przeprowadzić usługę w sposób pomyślny.

Za powyższe przewinienie dyscyplinarne, które wyczerpuje znamiona czynu określonego w § 22 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu z dnia 25.X.1987 roku, Sąd Dyscyplinarny w y m i e r z y ł adwokatowi X karę nagany.”

Od orzeczenia tego odwołał się obwiniony argumentując, że nie wykonuje zawodu adwokata, a tylko prowadzi działalność gospodarczą zgodnie z obowiązującymi przepisami i jako podmiot gospodarczy ma prawo do reklamy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny (WSD 4/90) zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy z zasad następujących.

Obwiniony jest adwokatem wpisanym na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Y. Z faktu przynależności do korporacji adwokackiej wynika dla każdego adwokata obowiązek przestrzegania zasad etyki i godności

zawodu, utrwalonych w tradycjach i zwyczajach a zawartych w Zbiorze z dnia 25 października 1987 roku. Obowiązek ten spoczywa na każdym adwokacie zarówno v jego działalności zawodowej i publicznej jak i w życiu prywatnym, co wyraźnie ustala treść § 4 wspomnianego zbioru.

Błędny jest zatem argument podniesiony przez obwinionego w jego odwołaniu, że jako prowadzący działalność stosownie do zezwolenia organów administracji, na on prawo do reklamy. Adwokat nie może odrzucić zasad etyki adwokackiej i godności zawodu w zależności od zmienionej swej sytuacji osobistej lub podjęcia określonych funkcji czy zajęcia.

W ogłoszeniach zamieszczonych w niejszych publicznie dostępnych obwiniony przedstawiał się jako adwokat, powoływał się na pełnione przedtem funkcje sędziowskie, co stanowi szczególnie drastyczną formę reklamy.

W tych okolicznościach WSD przyjął istnienie w danym wypadku przewinienia dyscyplinarnego.

Głosa

do wymienionego wyżej orzeczenia
z dnia 14.V.1990 r.

w sprawie SD 4/89

Ustawy regulujące ustrój adwokatury w Polsce wymagały zawsze od adwokatów i od aplikantów adwokackich strzeżenia godności zawodu. Wymienić tu trzeba w szczególności następujące przepisy:

art. 2 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury z 4.V.1938 r.,

art. 95 ustawy o ustroju adwokatury z 27 VI. 1950 r.,

art. 93 ustawy o ustroju adwokatury z 19.XII.1963 r.,

art. 80 ustawy o adwokaturze z 6.V.1982 r.

Ponadto wszystkie wydawane dotychczas zbiory zasad etyki adwokackiej, uchwalane przez organy samorządowe, już v samych tytułach tych zbiorów akcentowały doniosłość strzeżenia godności zawodu adwokackiego, mówiąc o tym obowiązku